

ERVARINGEN DELEN DOOR HANS ZWETSLOOT

Jeugdherinneringen

Onlangs, op 7 april, was er een regiodag in Staphorst, waarop een spreekster kwam vertellen over de mogelijke veranderingen in de hersenen, waardoor het karakter van iemand met ADCA iets kan veranderen. Gelukkig voor de meeste ADCA patiënten niet schokkend, maar als ADCA patiënt wel herkenbaar.

Na afloop kwam onze voorzitter, Gerard Kulker even aan het woord en hij vertelde over één van zijn jeugdherinneringen. Na een sneeuwballengevecht werd hij door tegenstanders als behoorlijk doortastend ervaren.

Ook ik moet vaststellen dat mijn hobby, of moet je het een verslaving noemen, op een jeugdherinnering is gebaseerd. Zoals enkelen weten, woon ik al 68 jaar in Hoek van Holland en mijn vader werkte er bij de spoorwegen.

Vanuit Hoek van Holland reden dagelijks verschillende internationale treinen door heel Europa, zelfs één naar Moskou. Mijn vader moest deze treinen klaarzetten en op de goede werking controleren, zodat de machinist, voor vertrek, kon instappen en weggrijpen.

Hij moest ook de goede remwerking controleren van soms wel drie of vier treinen, die soms wel 300 meter of nog langer waren. Hij moest na het opbouwen van de locomotief, in de locomotief de 'remmen vast' bedienen, vervolgens de

trein langs lopen en controleren of alle remmen vast waren. Daarna moest hij terug naar de locomotief, de 'remmen los' bedienen en controleren of alle remmen van de wagons erachter los waren. Hij moest wel erg veel lopen en zodra hij zijn jongens kon vertrouwen, nam hij ons mee. Hij legde ons uit hoe we, in de locomotief, de remmen moesten lossen en zei: 'als ik achter de trein sta te zwaaien, moeten jullie de remmen lossen.' Het scheelde hem veel geloop. En als jonge jongen op die grote locomotieven, dat maakte op mij natuurlijk veel indruk.

Mogelijk heeft u ook leuke jeugdherinneringen. Denk er dan eens aan terug, misschien kunt u er ook plezier aan beleven. In mijn latere leven heeft het me wel wat gebracht.

Hans, genietend, van wat hij vroeger kon

Vervolg op volgende pagina >

Zo werkte ik uiteindelijk bij de metro in Rotterdam, in mijn hobby (techniek). Ik schreef wel eens artikelen in hobbybladen en richtte een modelspoor vereniging op. Inmiddels ben ik met mijn ADCA niet meer in staat zulke lange verhalen te schrijven, maar korte stukjes en foto's uit mijn archief kan nog wel. Helaas ben ik behept met SCA7, waarbij je zicht afneemt tot 0. Op dit moment

bezit ik nog een zicht van 10%. Gelukkig bestaan er tegenwoordig computers en kan ik de twee tijdschriften die ik nog lees inscannen en vergroot weergeven, zodat ik deze nog zelf kan lezen.

Hopelijk kan ik zo nog lang van mijn hobby genieten.

TIP

- Mogelijk heeft u ook leuke jeugdherinneringen. Denk er dan eens aan terug, misschien kunt u er ook plezier aan beleven.

Dit verhaal van Hans is afkomstig uit de ADCA/Ataxie Krant - Juni 2018